

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 376. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500966443024.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Der gik nu et Par Uger hen, hvori Fulton, hvad han saa forresten var sysselsat med, næsten aldrig lod nogen Dag gaae hen, paa hvilken han ikke hørte til den lille Adeles Befindende; dog kom han i al denne Tid ikke indenfor, hvor den Syge laae.

Efter nogle Dages Forløb hørte han, at Lægen havde erklæret Sygdommen for smitsom. Kort derpaa erfoer han til sin store Forbauselse, at Advokaten tilligemed de fleste Huusfolk af Frygt for Smitte havde forladt Gaarden og vare flyttede hen paa et andet Sted i Byen. Kun Gill og Nancy, saaledes hed den omtalte Opvarterinde, bleve tilbage hos Laura.

Nu forløb der igjen et Par Dage, hvori Fulton var saa sysselsat, at han aldeles ikke fik Tid til at spørge til Adele. Da han atter den tredie Dags Aften indfandt sig i Lauras Forsal, saae han hverken Gill eller Nancy; derimod hørte han en Sang, der lød fra et af de indre Værelser, og hvori han med Forbauselse gjenkjendte Lauras Stemme, der nu ikke blot klang med en usædvanlig Kraft, men der tillige havde faaet et Udtryk af Veemod, som han aldrig før havde hørt deri.

Kort efter traadte Negeren Gill ind, han saae meget 377 bedrøvet og nedslaaet ud. »Hvorledes gaaer det?« spurgte Fulton. - »Slet, slet,« svarede Negeren, »Gills Frue græde den hele Dag, lille Adele snart døe, mig sige det, at De vil see hende.«

Før Fulton kunde svare herpaa, var han alt borte; kort efter kom han tilbage og bad Fulton til dennes store Forundring om, at han vilde følge ham.

»Advokaten langt borte,« sagde han, »Nancy træt og sove, Gills Frue vil det, befale det, men Gill aldrig gaae til Sengs, naar Gills Frue vil vaage.«

Efter disse Ord førte han Fulton ind i Sygekammeret, hvor Laura sad ved den Lilles Leie. Fulton blev stærkt bevæget ved det Udtryk af Haabløshed, der stod tegnet i hendes Aasyn, og ved Siden af laae den lille blege Engel, alt meer end halvt bortrykket fra Jorden. Gill gik strax, da han havde ført Fulton ind.

»Jeg vidste nok, at De maatte komme, jeg har længe ventet Dem,« sagde Laura.

»Er der da slet intet Haab?« spurgte Fulton.

»See!« sagde Laura, idet hun tog et Lys og nærmede det til den Lilles Ansigt, »disse udvidede Pupiller modtage intet Indtryk af Lyset meer.«

»Sæt Dem der!« sagde hun lidt efter; »Deres Plads er her hos dette Barn, vi ville vaage sammen denne sidste Nat.«

Fulton betragtede hende med Forbauselse; imidlertid vilde han, især nu, da hun aabenbart var i en overspændt og exalteret Tilstand, ikke gjøre hende noget imod, og han satte sig derfor paa den Plads, hun anviste ham.

Kort efter begyndte Laura igjen at synge ved den Lilles Leie. De forunderligste Melodier klang nu fra 378 hendes Læber, fremmede Folkesange fra Skotland og England, ja endog fra Tydskland, Polen og Ungarn og det høie Norden, vexlede med hverandre, vidunderlige Sange, der paa engang mindede om Vuggen og om Graven. Men alle gjennemaaendes de af en usigelig og uudgrundelig Veemod; thi det var, ligesom om al den Følelse, der tidligere var fortrængt af Livets Letsind, og som man kun af og til i et enkelt Øieblik i Lauras Sang havde kunnet ane, nu med en forstærket Magt trængte sig frem, til samme Tid syntes ogsaa Sorgen at gjengive hendes Stemme den gamle Styrke; derfor meente Fulton, at han aldrig før saaledes, som i dette Øieblik, var bleven greben af Musikens Herlighed.

Pludselig afbrød hun disse Sange og istemmede den Valsemelodie, som den Lille fremfor al anden Musik havde elsket, og hvorefter hun saa tidt havde dandset. Men ogsaa gennem denne Melodie fandt Sorgen Vei, og der kom et Udtryk af sønderrivende Smerte deri, saaledes som han aldrig havde fornummet og følt det tilforn; ja undertiden forekom det ham endog, som om det var magiske Sange, der bleve sungne, ved hvis Hjælp den Lille igjen maatte og skulde kaldes tilbage til Livet.

Men ak, dette skede ikke, hun vaagnede ikke til Livet igjen; tværtimod det var tydeligt, at Dødstrækkene alt havde præget sig i hendes Aasyn.

Tilslidst syntes det ogsaa, som om Lauras Stemme svigtede hende; hendes Sang holdt op, men hendes Øine vare bestandig fæstede paa det med Døden kæmpende Barn.

»Jeg vil aldrig kunne høre Musik og Sang efter denne Time,« sagde Fulton. - »Og jeg vil aldrig kunne 379 synge mere,« svarede Laura; »thi al min Kraft er nu brudt og udtørret.«

Kort derpaa flyttede Laura et af Lysene nærmere, saa Skjæret deraf faldt paa den Lilles Ansigt, og det forekom da Fulton, som om han saae Dødsskyerne, der væltede sig hen derover.

Derefter sadde de igjen nogen Tid tause, hver paa sin Side af den Lilles Seng. »See dog ikke med saadanne Blik paa hende,« sagde omsider Fulton, »De kan maaskee forlænge hendes Dødskamp og gjøre den besværligere, naar De saaledes stirrer paa hende.«

»O, hun er alt borte!« raabte Laura kort efter og kastede sig med lidenskabelig Heftighed over hendes Leie, »hun er død, jeg har seet hendes Øine briste; jeg skal aldrig see dem mere i deres deilige lyse Glands!«

Det var virkelig saa, den Lilles sidste Kamp var overstaaet.

»Seer Du?« sagde hun atter, idet hun reiste sig op med et forvildet Blik, »Fred! bleg, stille Fred i hendes Miner! Men vi er endnu midt i Livets Strøm; og dog kan jeg ikke ønske at følge hende,« føiede hun til med et Udtryk af Forfærdelse. Derefter bøiede hun sig ned igjen og lukkede hendes Øine til.

Kort efter bøiede ogsaa Fulton sig ned over Adeles Liig, og han forbausedes over hendes Deilighed; det var en bleg, sovende Engel, de deilige Lokker laae skjødesløst henkastede over hendes Pande, det syntes ham, at han aldrig havde seet noget saa Yndigt og Henrivende, og at hun aldrig, da han saa hende levende, havde været saa skøn, som i dette Øieblik.

380

Derpaa satte Laura Lyset længere tilbage og vendte sig til Fulton. »Nu, da hun er borte, skal Du vide det,« sagde hun, »det var Dit eget Barn, Fulton, jeg vil ikke skjule min Forvildelse for Dig; jeg var den Zigeunerinde, som Du mødte paa Maskeraden i Frankrig.«

Denne Tale vakte en slig Forvirring i Fultons Indre, saa hans Tunge i Begyndelsen ligesom lammedes derved.

»Saaledes er det,« sagde Laura, »men gaa nu! thi her har Døden opslaaet sin Bolig; vogt Dig, at dens Aande ikke forgifter Dig!«

»Gud tilgive os vor Synd!« udbrød Fulton pludselig.

»Troer Du paa Sligt?« sagde Laura, »da er Du lykkelig; men jeg har levet med en Mand, der har dræbt al Tro i mit Hjerte.«

Fulton vendte sig nu om for at gaae. »Jeg har endnu et Ord at sige Dig,« vedblev Laura, »kom aldrig her igjen! Advokaten er Din bittreste Fjende; efter flere uforsigtige Yttringer, der i den sidste Tid ere undslupne mig, hader han Dig meer end nogensinde. Der er vaagnet en Mistanke i hans Bryst om et Forhold, hvorom han tidligere intet anede. Bliv derfor borte og vogt Dig for ham!«

Med Hensyn til den ovennævnte Begivenhed maa vi endnu lægge til, at Laura allerede i hine Dage følte Begyndelsen til den Sygdom, der siden berøvede hende hendes Sangstemme. Hun foretog da en Reise til Paris, hvor hun vilde tale med en Læge, som hun havde stor Tillid til. For at undgaae det besværlige Overhæng, som Berømthed medfører, antog hun denne Gang et fremmed Navn og levede 381 desuden meget stille. Kort før sin Afreise lod hun sig dog af en Veninde overtale til at besøge hiin Maskerade, hvor hun pludselig blev overrasket af en Lidenskab, hvis Magt hun ikke selv havde kjendt. Kort efter forlod hun Paris og ilede til Madrid, hvor hun ifølge en Contract, som Advokaten tidligere havde sluttet, var nødt til at begive sig hen.

At Fulton dengang kunde troe Zigeunerinden født i Frankrig, var meget begribeligt; thi Laura havde under sit Ophold i Europa havt stor Øvelse i det Franske, som hun maatte tale overalt, hvor hun udenfor England kom hen, og som hun desuden bestandig havde talt med sin Moder, saalænge denne levede.

Det var allerede to Timer efter Midnat, da Fulton forlod Advokatens Gaard, men hvad han i denne Nat havde hørt og oplevet, virkede saaledes paa ham, at han i de første Dage derefter neppe kunde samle sin Opmærksomhed til det Arbeide, der dog ellers var Midtpunktet for alle hans Tanker. Han følte nu vel, at al menneskelig Kløgt, ja selv den høie Gave, vi give Navn af Genie, som oftest kun ere svage Dæmninger mod den Forvildelsens Strøm, hvori vi henrives af vore Lidenskaber, og at der endnu maa bygges et langt stærkere Værn, hvis vi skulle modstaae dem.

Men den lille Adele kunde han aldrig mere glemme, og fra hendes Dødsleie var der udgaaet en Flamme, der aldrig meer udslukkedes i hans Sjæl.

Han kunde ikke undlade idetmindste paa anden Haand at forhøre sig om Lauras Befindende. Han erfoer da, at hun flere Gange, men især paa Adeles 382 Begravelsesdag, havde været ganske ude af sig selv. Siden, om Eftermiddagen, var hun vandret alene ud til den Lilles Hvilested, hvor Gill efter en Times Forløb havde funden hende, liggende over Graven, badet i sine Taarer, og i halv bevidstløs Tilstand, saa det kostede stor Møie at bringe hende hjem.

»Det er denne afsindige Lidenskabelighed, der har ødelagt hendes Helbred,« sagde Advokaten, da han hørte dette, »men hun kan ikke fornegte sin afrikanske Natur; thi fra Afrika nedstammer hun vist, og det er Negerblodet, der endnu rører sig i hende.« Dette var det sædvanlige Omqvæd, som Advokaten gjentog hver Gang han, uden at nogen Fremmed hørte det, omtalte Lauras Heftighed.

Kort efter faldt Laura i en svær Sygdom, hvori hun i lang Tid tabte sin Bevidsthed, og hvori hun udtalte Ord, der, da de berettedes til Advokaten, i høi Grad bestyrkede hans Mistanke angaaende hendes tidligere Forhold til Fulton, og han svor nu i sit Hjerte at styrte Fulton i Elendighed og Undergang, hvad det saa skulde koste.